

bedsmand for at faa Kolonierne vel bestyrede og Reformere gennemførte. Jeg for min Person skal ikke negte, de tidligere Kolonialdirektører min Anerkjendelse, men jeg fristes til at tro, at de øvrige Medlemmer af Udvalget ikke ville stemme i med i en saadan Anerkjendelse, og at de egentlig ikke ville mene, at de tidligere Kolonialdirektører have godtgjort, at netop en saadan Mand og ingen Anden kan have den fornødne Sagkundskab. Det er min ensfoldige Mening, at en Kontorchef kan have ganske den samme Sagkundskab og kan meddele Ministeren ganske den samme Veiledning, som en Kolonialdirektør kunde, og naar da Regjeringen erklærer, at den heller ikke under de nærværende Forhold anser det fornødent for sig at have nogen Kolonialdirektørs Bistand, har jeg for min Person ikke kunnet se Andet, end at det mildest talt vilde se noget forunderligt ud, om det skulde blive bestemt udtalt fra den bevilgende Myndigheds Side, at en saadan Embedsmand dog maatte anses for at være helt nødvendig. Det var kun dette Forbehold, jeg har ønsket at tage, medens jeg iøvrigt med Hensyn til selve Indstillingen, altsaa med Hensyn til det Reelle, hvorefter der her er Tale, er fuldstændig enig med det øvrige ærede Udvalg.

Th. Nielsen: Af det Forslag, som Udvalget har tilladt sig at forelægge for det høie Thing, vil det være indlysende, at det slet ikke har været os om at gjøre at knibe nogle Skillingen paa Vestindien, da Udvalget, som det vil ses, foreslaar at give mere til dets Overbestyrelse her hjemme, end Regjeringen har troet at kunne hjælpe sig med; vi foreslaa nemlig 4—5,000 Rd. mere. Jeg skal ikke negte, at jeg i Grunden fra Begyndelsen af var af samme Formening som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, nemlig, at vi ubetinget burde følge Regjeringen i dette Spørgsmaal, og det saameget mere, som den her foreslog en Beparelse, men naar det ærede Medlem mente, at en Kontorchef kunde have samme Betydning som en Kolonialdirektør, skal jeg tilføie, næst at henviser til, hvad derom er sagt i Betænkningen, nemlig at Kolonialraadet aldrig har fordret Kolonialdirektørposten ophæ-

vet, at en høiere Lønnet Embedsmand, der kan opoffre sin hele Tid paa de forestaaende Reformere, dog maatte kan være nødvendig, for at der kan have den tilhørlige Sagkundskab. Jeg var som sagt i Begyndelsen tilhøielig til at være af samme Mening som det ærede Medlem; men efterhaanden som jeg kom til at se, hvor haardt de vestindiske Der i Grunden trængte til Reformere i alle Henseender; efterhaanden som jeg var bleven opmærksom paa, hvorledes navnlig Planterne paa St. Croix modsatte sig ethvert Fremskridt haade i Arbejderspørgsmaalet, hvortil jeg ikke idag skal komme tilbage, i Militærvæsenet og i alt Muligt, hvorimod de i Grunden ikke havde noget Andet, at sige end: Giv os Penge, løn, ogsaa Militæret og Centralbestyrelsen, medens de ellers mente, at Alt var saa godt, som det kunde være, og efterat jeg fremdeles var bleven opmærksom paa, at Reformere i alt Fald havde mødt Lunkenhed fra Overbestyrelsens Side, har jeg ment, det var nødvendigt, at der her hjemme var en Mand med en saadan Sagkundskab, som det maa antages, at en Kolonialdirektør vil være i Besiddelse af. Naar de Reformere, hvilke ogsaa den høitæredede Finansminister i sin Motivering og i det Bilag, han har forelagt os, omtaler som ønskelige, skulle gennemføres, har jeg troet, det maatte være meget ønskeligt for Finansministeren at kunne støtte sig til en saadan Mand. Det er vel blevet sagt, at Administrationsvæsenet var meget godt derovre, og den høitæredede Finansminister har rigtig nok sagt noget Eignende, men i et Bilag i Betænkningen hedder det, at Administrationspersonalet i det vestindiske Gouvenement er større end i Udenrigsministeriet i Nordamerika, og Skolevæsenet er ligeledes i høi Grad i Forsald derovre. Ogsaa der trænges til Dyrkning og Fremskridt og Reformere; thi medens de danske Skoler før vare søgte, endog af Embedsmændenes Børn, hedder det nu, at ikke engang Negrenes Børn søge dem, naar de overhovedet have Naad til at søge andre Skoler. Derfor, alt dette, som det saaledes er nødvendigt at reformere, overfor den Modstand, som det møder derovre, og overfor den Lunkenhed, hvormed Reformerne, som det fore-